

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel IV

Staden Avignon ~ maj 1347

~Eftermiddagsluften hängde tjock av lukten av regn; den västra himlen låg svart.

Kardinal Lean anlände till Avignon från England, rusande in på gården på Château Mallow i en tungt bevakad vagn. Damm virvlade upp sig från församlingens steg bara för att sväljas av virvlande dammoln som samlats inför den inträngande storm. När vagnen närmade sig ingången satte sig Lean fram, tittade ut genom ett fönster och upptäckte att några medlemmar av hans förtrupp vandrade omkring som omtöcknade.

Leans eskortkapten sporrade sin häst att avancera medan han skällde på sina förvirrade vakter: "Stå i givakt! Stå!" Ingen lyssnade till hans befallning. Kaptenen tyglade sin häst och grep tag i den närmaste. "Sergeant! Vad händer här? Förklara detta – omedelbart!" "Svara mig nu!" Sergeanten tittade upp omtöcknad, som om han svimmade av berusning – hans ögon var ofokuserade, hans mun kämpade för att bilda ord.

"Nog med den här löjliga charaden!" dundrade kardinalen. Lean sprang ur vagnen, höll en hand på sin bredbrättade hatt medan han tippade den mot vinden.

Kaptenen och tre andra eskortvakter anslöt sig till kardinalen och Leans sällskap gick in i slottet. På övervåningen intensifierades ljudet av ett ihållande surrande när de närmade sig kardinal Basilistes sovrum. De svepte in i rummet och frös till. Flera av dem stönade och vände bort blicken. Kardinal Lean drog fram en näsduk och täckte näsa och mun medan en vakt sprang till det öppna fönstret och kräktes.

Framför Lean låg en svart och uppsvälld Basiliste stel i hans säng, hans ansikte hängivet till en klubbig massa gula jackor. Insekterna strömmade fram och tillbaka genom det öppna fönstret och släpade bort stuckna larver från hans huvudhål. Den döde kardinalen var inte mer orolig, eftersom han låg stel och ruttnande, hans ögon torkade på golvet som ett par smutsiga mynt. Lean tittade genom fönstret och mot avlägsna trädtoppar som lutade sig och dansade i vindarna från en annalkande storm. Sedan vände han sin uppmärksamhet tillbaka till rummets heta, stillastående och instängda interiör, dess orörliga luft befläckad med svaga spår av lavendel och åldrat mänskligt avfall. Flera trummande insekter genomsökte hans person, svävande och cirklade runt hans huvud som en surrande gloria,

Lean var dock inte en man som hängde sig åt sådana invecklade detaljer. Han undersökte lägenhetens artefakter mer i detalj, hans blick vilade på pergamentbladet som låg på skrivbordet – han steg fram för en mer ingående granskning. Lean lyfte pergamentet med kardinalens sista ord, som var riktade till honom. Strax därefter lämnade sällskapet slottet lika hastigt som de gick in. Lean skummade igenom brevet medan han marscherade. "Apokryferna! Rusa som vinden!" murrade han medan han dök ner i vagnen. "Stig upp, genast!" vrålade kaptenen till sina vakter när han hoppade upp i sadeln. Männerna skyndade sig till sina hästar. Kaptenen sporrade sin häst till spetsen för sällskapet. Vagnen ryckte till och katapulterade framåt. Lean slet blicken från brevet och rös till. Med en anfallande armé på tjugofyra soldater red kardinalen västerut över Rhônebron, bort från Avignon, mot apokryferna och mot en monstruös åskvind som slukade horisonten. Leans uppmärksamhet var dock upptagen med hans allvarliga ansvar inför apokryfernas koncilium – och inför påven Clemens, som förblev okunnig om alla frågor som rörde konciliet.

Med kardinalerna Xavier och Basiliste sedan dess mördade var Lean den siste överlevande övre rådsmedlemmen; allt som rådet hade hållit isolerat i nästan fem århundraden vilade nu på hans axlar. Och även om kanonisk lag föreskrev att Kristi ställföreträdare – den regerande påven – var den högst rankade medlemmen i rådet, visste Lean att det kunde vara svårt, om inte omöjligt, att kontakta Clemens direkt. Tidigare, som kardinal, hade Clemens ivrigt argumenterat mot alla förslag som, i hans ögon, stärkte det apokryfiska rådets ställning. Clemens hade alltid

ansåg att konciliet undergrävde kardinalkollegiets auktoritet. Lean hyste inga förhoppningar om att mannen hade bytt färg efter att ha blivit den regerande påven. Ändå var han fast besluten att säkra ett besök hos Clemens, även med våld, om det skulle bli nödvändigt. Och om det skulle bli aktuellt var han beredd att rättfärdiga en sådan insubordinerande handling genom att göra något som aldrig tidigare hade gjorts i det apokryfiska konciliets historia – genom att ta bort bevisen från apokryfernas arkiv och presentera dem direkt för Clemens personligen.

Lean och Clemens var motsatser i sin karaktär; de drabbade samman. Båda visste det. Lean var en man av få ord: blygsam, orolig och uppriktig. Clemens var taktlös och otålig, njöt av lyx och social livsstil; som påve var hans uppträdande mer som en elegant monark än en sträng Guds budbärare. När samtal mellan dem ägde rum var de formella, korta och i stort sett händelselösa. Under de fyra åren sedan Clemens himmelfärd hade kardinal Basiliste upprepade gånger kontaktat påven angående apokryfiska frågor. Varje gång hade han nekats audiens med motiveringen att andra, mer brådskande ärenden krävde Clemens omedelbara uppmärksamhet, såsom nybyggnation av palats, statsangelägenheter, finanser och beskattning. Clemens hade försummat att utse nya medlemmar till Övre rådet, även efter kardinal Basilistes död, och hans passivitet hade orsakat att det en gång så mäktiga församlingen... att avta, från hans sida nästan säkert avsiktlig försummelse. Ändå hade Lean nu inget annat val än att påtvinga sig Clemens och påminna honom om hans ansvar gentemot det urgamla Apokryfiska rådet.

Konciliet hade upprättats år 1334 på order av påven Benedictus XII, som, trots att han uttryckt sina ambitioner att återföra påvedömet till Rom, flyttade alla påvliga dokument från Vatikanen till den nya fästningen i Frankrike. Den gravliknande byggnaden låg i Rhônes vidsträckta, fuktiga dal, omgiven på tre sidor av branta raviner som låg höljda i släpskog och taggig buskage. I öster tornade Avignons vallar upp sig över floddalens ravin, men strax västerut minskade stadens storhet – tillsammans med dess stank.

Mindre än en timme förflöt innan den hårt bevakade vagnen, bar den romersk-katolska kyrkans sigill, mödosamt klättrade uppför en brant, spårig stig, skyddad av höga bestånd av städsegröna träd. Stenmurarna som reste sig mörkt bakom träden hade en lika svart nyans som himlen bortom dem. Himlen tätnade som flytande aska; vindarna vände och förvandlades till is. Blixtar; åska – plötsligt banade feta regndroppar väg för skyfall. Leans följe kämpade sig uppför det smala lerskredet på en väg, med flera avhoppade och leriga vakter som pressade sig mot bakdelen av vagnen i gemensam ansträngning att driva den framåt.

framåt. De drog upp den ur vattenpölarne; framåt, centimeter för centimeter, fot för fot. Blixtar lyste upp vägen framför samtidigt som de konstruerade den ständigt tornande silhuetten av apokryferna.

Inget fönster avbröt den steniga fasaden av den imponerande blockfästningen. Dess enda ingång bevakades, dag som natt, av vaktposter från rådsvakter, män handplockade av Övre rådet för sin styrka i kropp och viljestyrka, och orubbliga lojalitet. Till och med det strikta protokollet från kung Filips kungliga garde saknades i jämförelse. Inom dessa bevakade murar låg ord från Skriften kända för få levande män – från de kompletta, en gång bibliska böckerna om Enok, Jubileerna, Jättarna, Salomon och andra, till forntida rullar skrivna på språk som inte hörts på jorden på tusen år. Och från artefakter från det länge förstörda grekiska biblioteket i Alexandria till assyriska lercylindrar som i detalj beskrev åren efter den stora syndaflo den och konfiskerade från judiska tempel i De tidigaste korstågen innehöll apokryfernas innehåll alla kyrkans befintliga hemligheter, och höll den nära.

Lean sökte efter material som fanns i fyra apokryfiska bindningar – texter som kardinalen kände nästan utantill. Och även om det var mot hans bättre vetande att ta bort något från apokryferna, kunde han inte komma på någon bättre lösning på uppgiften som låg framför honom: att övertyga Clemens om saker som ingen vettig människa skulle våga tro vara sanning.

Den första av de fyra bindningarna var *Statue Physique*, den största av dem. Den innehöll detaljerade beskrivningar av koncilieklosterna och deras två portstenar. Den innehöll också historien om varje. Den första portstenen grävdes upp år 876, under regeringstiden av påven Johannes VIII. Utgrävningsplatsen, belägen i de bergiga regionerna i Umbrien, inom de italienska påvliga staterna, var likaledes hemvist för en forntida samnitisk bosättning. Den andra portstenen upptäcktes år 877, under påven Stefan VI. Funnen i den nuvarande provinsen Auvergne i Frankrike låg monoliten på toppen av en stenig kulle söder om floden Loire.

Den andra boken var *konciliets proklamationer*. Den listade rådets historiska medlemskap. Den listade alla påvar och rådsmedlemmar som någonsin tjänstgjort i det övre och nedre rådet. Den innehöll också rådets stadgar.

Den tredje bindningen var *reformationsundantag*, som skrevs ner av påven Benedictus XII år 1336. Dessa var kanoniska ändringar eller undantagsklausuler till den påvliga bullan: *Redemptor Noster*. Den tillät konciliet att styra sina två kloster på sätt som det

såg passande.

Den fjärde och sista av de texter Lean sökte var *Naramsin-översättningarna* – även kallade av Övre rådet för *Gatestone-transdivinationerna*. Dessa bräckliga, inbundna sidor daterades tre århundraden tillbaka och fick gemensamt sitt namn efter en klosterskribent, Naramsin, en framliden präst från Gardiens som genom sin hängivna tjänst och hängivenhet på egen hand hade lyckats dechifrera de franska monolitinskrifningarna. Dessa översättningar representerade en latinsk återgivning av det märkliga språk som var inristat på den franska stenens ytor. Och eftersom etsningarna på den italienska stenen var identiska, fungerade Naramsin-sidorna som översättning för båda Gatestones, som ligger i Frankrike och Italien.

Lean visste att vilken som helst av de fyra texterna kunde tjäna till att väcka den ovetande påven till insikt om den verkliga faran som förelåg, men det skulle krävas alla fyra för att bringa mannen under Leans – och därmed under Apokryfnas – kontroll. Han måste få se, om Rådet ska överleva. Leans vagn stannade och han kikade ut genom dess portal för att se silhuetter i ett skyfall när de samlades i två led för att flankera ett par massiva järnbeslagna dörrar – ingången till Apokryfna.

Inom apokryfna och bortom dess stora dörrar lyste väggfacklor upp ett tjugotal resoluta vakter som kantade korridorringången. På andra sidan dundrade spjutkolvar mot dörren, följt av en dämpad befallning: "Öppna, på befallning av Hans Eminens, Kardinal Lean från Apokryfnas råd!"

Två vakter tog bort järngaller och ansträngde sig för att öppna dörrarna. Kardinal Lean och hans kapten hastade igenom, helt genomblöt av det kraftiga regnet. Vakterna bugade när de två gick förbi. Dörrarna stängdes med en rungande duns. Utan att avbryta steget försvann Lean och kaptenen in i den dunkla hallen och lämnade ett spår av vatten som droppade från deras kläder på stenlagda stenar, vilka speglade de darrande reflektionerna av fackloras lågor i korridoren.

När Lean steg in på ett hörn och närmade sig den sista delen av en korridor, gjorde sex vakter plötsligt sin närvaro känd. De stod framför en hög, rikt utsmyckad dörr täckt med invecklade sniderier, präglad med skimrande metallplätning och prydd med ädelstenar. Grekiska bokstäver, ordet APOKRYFOS, låg inskrivet ovanför dess slutsten. Dörrvakten steg fram, med handen upplyft och handflatan utåt. "Stanna!" Vakterna bakom honom lyfte vapen i samma ordning, och ett slammer av tung järnrustning färdades genom hallen. Lean stannade framför sergeanten, som fortsatte sålunda: "Ange innebörden av—"

Lean drog hastigt undan handen. "Jag har inte tid!" Han lutade sig fram, kupade handen och viskade de viktiga orden i sergeantens öra.

Soldaten snurrade runt, klickade med klackarna och tilltalade sina dörrvakter: "Ge plats åt Hans Eminens, Kardinal Lean av Rådet!"

Vakterna gick hastigt isär och sergeanten stack in en stor mässingsnyckel i låset. De tryckte sina axlar djupt mot den höga dörrens orörda träplankor medan dörren stönade och öppnade lätt. Lean tog en ficklampa som en av vakterna räckte honom innan han dök genom det nybyggda utrymmet i dörröppningen. Bakom honom stängdes den massiva dörren med ett rungande genljud. Ekot försvann och en tystnad omslöt honom där – i det stilla mörker – endast stört av hans egen andedräkt och ett stadigt blåsande ljud från fackellågan .

Lean rörde sig beslutsamt genom mörkret och tände en rad väggfacklor .

Det massiva rummet tog form när kardinalen sköt bort mörkret.

Många rader av bokhyllor kantade väggarna. Gång efter gång korsade golven, deras hyllor innehöll ett stort urval av texter – manuskript, skriftrullar och inskrivna lercylindrar – alla Heliga stolens hemligheter. Lean förvarade facklan i en tom ficklampsfäste monterat mot sidan av en hylla. Ett rymligt läsbord lyste upp framför honom. Han lyfte en av flera träpallar runt bordet och skyndade sig nerför

många hyllrader. Han svängde runt ett hörn och frös till; is och rädsla i hans ådror. Några meter längre fram stod redan en pall framför honom. Han släppte pallen som han bar och sprang till den andra.

Lean klättrade upp på den nya pallen och genomsökte hyllorna, medan han febrilt granskade innan han hittade den – Statyens Fysik. Med en suck och en skenbar andfådd hämtade han den massiva boken och skyndade sig till läsbordet. Knappt hade han släppt den på bordet, satt sig i en stol och öppnat pärmen, hans hjärta hoppade upp i halsgropen. Några av sidorna saknades.

"Nej!" flämtade han medan han bläddrade i sidorna, med handen för munnen, ögonen vidöppna och glittrande av en blandning av förvåning och djup skräck. Nästan hälften av sidorna var borta – utrivna.

"Nej. Nej! Nej!" Han sprang från bordet och mot den stängda dörren.

"Öppna den här dörren genast!" ropade Lean och slog näven mot den. En nyckel klickade i låset och han sköt upp den tunga dörren, vällde fram av nyfunnen styrka.

"Vem har varit i arkivet?" skrek Lean.

Sergeanten stammade: "Era, öh – bara – bara kardinaler i rådet har blivit upptagna."

Lean lutade sig mot hans ansikte och morrade: "Jag är den siste i Rådet. Den siste! Det finns ingen annan!"

"Hur är det med kardinal Masson?" frågade soldaten.

Lean ryckte bakåt, hans ansikte blev fruktansvärt hopknycklat. "Masson? Det finns ingen sådan kardinal."

"Han – denne Masson kände till textens ord, Ers Eminens! Min order är att tillåta –"

"Nyckeln, ge den till mig!" avbröt Lean. Soldaten lydde. Lean stoppade nyckeln under sin mantel. "Jag känner till dina order, vakt!" Lean samlade sig. "Säg mig, hur såg han ut? Var han klädd" – Lean pekade på sin egen scharlakansröda mantel – "som kardinal?"

"Ja, Ers Eminens. Han påstod sig vara en nyvald rådsmedlem. Han påstod att han hade blivit utsänd av Hans Helighet för att granska särskilda kanoniska register. Och han kände er mycket väl."

"Sergeant, anledningen till att jag besöker Apokryferna är att informera Hans Helighet om sina skyldigheter gentemot dem. Hur skulle han kunna utfärda order om sådant som han inte vet något om?"

"Ers Eminens, mina order är—"

"Guds moder", mumlade Lean, distraherad av darrande fingrar, med ögonen som gick fram och tillbaka över golvet innan han låste sig igen med sergeantens och smalnade av. "Hur såg han ut, den här kardinal Masson?" pressade han.

"Var ganska säker på sig själv – bar sig som en kardinal. Din längd – blont hår – ljus hy – ah – och ett brunt öga och ett annat, vitt!" Soldaten pekade på sitt vänstra öga. "Den här var blind."

Lean hårdnade och gnisslade tänder. Det fanns bara en kardinal med sådana ögon.

Förbannade honom, tänkte Lean. Blasi – Höskolan måste ha fått honom att göra det.

"Vem följde med honom – eskorten?" frågade Lean den förvirrade sergeanten.

"Han kom ensam, Ers Eminens – på sitt eget hästdjur."

"Ensam?" fnös Lean högt. "Sergeant, jag kommer med tiotals vakter och en pansarvagn. Tyckte ni inte att det var konstigt att en kardinal kunde resa utanför palatset och ut ur staden, utan ledsagning? På en häst dessutom?"

"Ers Eminens, varje gång han kom, viskade denne Masson – jag menar den här mannen – till mig exakt de ord du själv använde för en stund sedan. Annars skulle jag inte ha släppt in honom. Mina order –"

"Jag känner till dina order!" utbrast Lean. "Varje gång han kom", sa du – hur många gånger, sergeant? Hur många gånger öppnade du de här dörrarna för den här inkräktaren?"

"Många på senare tid", sa sergeanten lågmält. "Jag förväntar mig honom igen imorgon;

Skall jag gripa honom, Ers Eminens?"

Lean visste att utan Clements kännedom om apokryferna kunde Blasis gripande bara tjäna till att reta honom och förvärpa en redan bräcklig situation.

"Nej, sergeant", svarade Lean lugnt. "Necka honom helt enkelt tillgång till apokryferna. Grip honom inte. Det nya rådet ska bestämma vad de ska göra med honom." Sedan kom en annan tanke till honom.

"Har du någonsin upprepat orden i passagen för någon?"

"Jag, Ers Eminens? Det har jag inte. Jag är enligt order förbjuden att göra det."

"Aldrig? Inte ens för dig själv?"

"Aldrig, Ers Eminens."

Mannen hade stått vakt vid samma dörr i nästan två decennier. Lean hade föga anledning att tvivla på honom. Sedan öppnade det sig för honom; när han såg nyckeln vridas om i låset och en dörr till en den olycksbådande sanningen uppenbarades, han såg den genast. Kardinal Basiliste torterades till att erkänna orden i passagen; detta kopplade säkerligen Blasi till Basilistes mord.

"Du skall inte säga något om detta till någon. Vi skall ändra orden i passagen innan jag går. Ingen går över arkivets tröskel – inte en enda, rädda mig. Hämtar du mig?"

"Javisst, Ers Eminens. Det gör jag", höll sergeanten hastigt med.

"En sak till: Kom eller gick inkräktaren med något – ens en pappersbit?"

Sergeanten svarade: "Första dagen tog han bort två bindningar från arkivet och jag insisterade på att han skulle lämna tillbaka dem. Jag gjorde honom arg, men han gick med på det. Sedan dess har han inte burit med sig något i sina händer. Jag inspekterade hans mantel efter bästa förmåga, men jag vågade inte." "kräv en genomsökning av honom, eftersom han var – jag fick veta att han var en råds kardinal", utbrast mannen. Med flammande kinder blickade han mot golvstenarna medan han mumlade: "Precis som jag gjorde med er, Ers Eminens."

Lean rynkade pannan. "Säg inte mer om det här. Stäng dörren."

"Ja, Ers Eminens." Sergeanten drog igen den höga dörren och Lean drog fram nyckeln ur sin prästkrage och låste dörren inifrån. Han återvände till läsbordet.

Lean bedömde skadorna och samlade in vad Blasi kunde ha lärt sig av de sönderrivna sidorna. Han bläddrade igenom fler sidor.

"Fan!" Lean stampade med handen på ett saknat avsnitt. Han sökte djupare i boken bara för att upptäcka att alla *Naramsin-översättningar* var borttagna.

"Förbannade honom!" Han slog näven i bordet; hans ilska genljöd genom hyllan, golvet och kanske till och med ända in i jordens innersta kärna. Genom Clement skulle Lean se till att Blasi förblev tyst.

"Kau! Kau!" Det kom ett raspande rop, "Kau!" En förskräckt Lean ryckte upp huvudet för att få syn på En fladdrande korp satt uppe på en bokhylla och piskade luften med sina vingar. Lean reste sig långsamt. "Hur i hela friden—" Fågeln kastade sig mot Lean och siktade rakt mot hans ögon. Med ett skrik stapplade kardinalen bakåt. Som blixst slet de svarta skrikande fjädrarna upp hans ansikte med sin gnistrande näbb och sina klor. I en mask av blod och förblindad klättrade Lean baklänges, kraschade in i en massiv hylla och föll ner. Hyllan gungade bakåt och korpen lyfte. På knä och med blodet borta från ögonen upptäckte Lean fågeln som satt lugnt uppe på hyllan där han först såg den. Långsamt reste han sig upp.

"Knak!" Lean tittade över axeln och såg den gungande bokhyllan falla tillbaka mot honom. Han sträckte ut armen och skrek. En lavin av böcker och hyllor – berget föll ner över honom som ett jordskred av bindningar och skakade rummet till och med de höga dörren. Facklan, monterad mot sidan av hyllan, kraschade ovanpå bokhögen och satte dem i brand. Sedan tystnade allt – allt utom en sprakande låga och det dämpade stönet från en kardinal som fastnat under spillrorna. Genast brast korpens skepnad ut i ett moln av skingrande rök och försvann.

"Ers Eminens!" ropade sergeanten till honom och bankade mot den höga dörren.

Under lådan låg Lean bunden med brutna ben och krossade revben. Böcker och hyllor blockerade honom från alla håll. Rök kröp fram genom högen. "Kära Gud! Hjälp mig! Vakter!" ropade han.

Röken vällde längs golvytan och under dörrtröskeln samlades den runt sergeantens stövlar. "Hämta en bagge! Kalla fram alla soldater! Nu", vrålade sergeanten till sina män. De skingrades. Han stampade mot dörren, "Kardinal Lean! Öppna dörren!"

Tiden gick och röken tjocknade. När soldaterna återvände med sin bagge, stampade de mot den höga dörren, med svidande tårar och till kvävande skrik från en kardinal som bränner fötterna först.

~*~

Det råkade så vara så att ödet hade varit nådigt mot kardinal Blasi. Om Lean hade levt ytterligare en dag hade Blasi kanske anklagats för mord. Påven hade inte haft något annat val än att inleda en grundlig utredning av apokryferna. Och en utredning hade kanske

avslöjade hemligheten som rådet bevakade, och påven skulle säkerligen ha utsett ett nytt Övre rådsorgan, även medan Blasi ruttnade i en fattiggrav. Istället fann Blasi nu magiskt sin väg fri från hinder.

Dagen efter att lågorna uppslukade apokryferna skickades påvens vapenherre, kapten Pitro, ut för att undersöka olyckan. Pitro återvände med sina fynd: Kardinal Leans död och den förtärande elden, som förstörde arkivets innehåll, var en ren olyckshändelse. Ärendet lades ner och påvedömet fortsatte sin utredning av Basilistes mord, dock utan större brådska. Med kung Filips planerade besök i påvepalatset mindre än två månader bort – var det politik som upptog palatsets sinnen och tungor. Apokryferna och dess hemligheter skulle få vänta. England hade trots allt ockuperat delar av fransk mark och Filip behövde påven Clemens hjälp, under den rådande vapenvilan, för att återta de förlorade territorierna i norr.

Under den följande månaden hade Blasi gott om tillfälle att begrunda de skivor han hade stulit. Naramsin-översättningarna var mycket intressanta för honom.

I Château Rouges avskildhet läste han och läste om den fascinerande texten.

Om dessa saker är verkliga, tänkte han, häpnadsväckt, då talade min brors spöke sanning: denna monolit har makten att inte bara driva Edward från Frankrike, utan krossa honom – och alla England med honom.

Det var tidig eftermiddag när Blasi steg in på påvepalatsets klostergård. Han fick syn på Julin som gick över gården med två tjänstepojkar i spetsen. På pojkarnas axlar sträckte sig en lång lind av midnattsblått tyg, prydd med silverknappar. "Kardinal Julin! Ett ögonblick av er tid", ropade Blasi över galleriet. När han närmade sig Julin, en annan röd mantel, kardinal Firmus, samlades. Firmus var likaledes palatsövervakare och hans plikter gjorde honom till den mest ogillade av alla palatskardinaler. Han undersökte, dokumenterade och rapporterade alla palatsangelägenheter direkt till påven. Kort sagt, Firmus var påvens ögon och öron, och uppförde sig som om han redan hade varit vald till nästa påve. Men i sanning var hans inte mer än en självupptagen nyfikenhet kropp.

"Julin, vet du var kardinal Toussain befinner sig?" frågade Blasi.

Firmus avbröt honom. "Blasi, har ni märkt de tre vinfaten för Hans Majestät Kung Filip?"

"Det gjorde jag igår", svarade Blasi kort innan han vände sig tillbaka till Julin och upprepade: "Var är Toussain?"

Julin tittade över axeln. "Han följde efter oss för bara ett ögonblick sedan. Kanske

han – ah! Han kommer nu.”

Toussain steg genom klostergalleriets valv med båda armarna stödjande en tjock kvadrat av vikt blått tygtyg.

Firmus stack in sitt ansikte mellan kardinalerna och krävde Blasis uppmärksamhet. ”Har Toussain fyllde Hans Majestäts flasklådor och märkte dem?”

Julin avbröt frågan. ”Det har han. Två kvällar tidigare.”

Toussain nådde gruppen, andfådd och med ett uttryckslöst ansikte. ”Julin, de kommer att tappa tyget och smutsa ner det om du står kvar mycket längre”, fräste han. Julin lade märke till de tre grimaserande pojarna, deras fötter rörde sig under den avsevärda tyngden.

”Åh, kära nån! Tappa den inte! Till festsalen!” sa Julin till sina tjänare. Han vände sig om och uppmärksammade de två kardinalerna. ”Blasi; Firmus.” Han skyndade iväg, pojarna släpande efter honom.

”Jag är precis bakom dig”, ropade Toussain efter honom. Han nickade till Blasi och Firmus, tydligt redo att skynda sig efter Julin. Firmus klev framför honom, korsade händerna bakom sig och gungade bakåt på hämlarna. ”Hans Helighet har bett mig bekräfta att flasklådorna är packade och märkta”, sa han viktigt och stirrade ner sin långa näsa på Toussain. ”Jag antar att de är det?”

”Som de borde vara”, fräste Toussain tillbaka.

Blasi grymtade upprörd. ”Först nyligen erkände Julin att Toussain har förberett flaskorna.” Firmus lutade huvudet ytterligare bakåt och kisade ner på Blasi som från en hög höjd. ”Det har han verkligen, men jag vill höra Toussains ord och inte någon annans. Och säg mig, Blasi, har ni placerat en vakt bredvid vinfaten som ni markerat för Hans Majestät?”

”Det fanns ingen anledning”, sa Blasi med höjt panna. ”Jag informerade vinfatena om att om de försökte fly från källaren, skulle jag personligen se till att de blev ihjältryckna – och därför gick de med på att inte fly.” Ett torrt leende färdades över hans läppar.

Toussain kvävde ett skratt.

Firmus bryn hårdnade. ”Jag ska låtsas att jag inte hörde detta skämt från kardinalerna”, sa han kallt. ”Blasi, kanske du har glömt att England och Frankrike är i krig.”

Kanske ni tar personligt ansvar, om Hans Majestät skulle bli förgiftad och dö.”

Han vände sig till Toussain och fortsatte: ”Vapenherren är inte i vaktrummet.

Har du sett honom i dag?

Blasi avbröt. ”Kanske har du redan upptäckt mina vinfat obebakade och sedan dess sökt upp kapten Pitro för att placera vakt på dem, eller hur? Om så är fallet, då kan det verka ganska meningslöst av dig att fråga mig om jag hade placerat vakt.” fnös Firmus; men Blasi gav honom ingen chans. ”Ändå frågade du, kanske för att du tänker

övertyga Hans Helighet om att ni har ertappat mig med någon fruktansvärd pliktförsummelse? Kan detta vara utformningen av din plan, Firmus? Att ställa dig själv i en gynnsam dager. med Heliga stolen genom att kasta en dålig blick på mig?"

Firmus bemötte anklagelsen med ett citat från Ordspråksboken: *"Dåren utstrålar allt sitt hjärta, men den vis bevarar det till senare."*

Toussain avväpnade diplomatiskt konflikten genom att svara på Firmus tidigare fråga. "Greve de Pointers har sedan dess anlänt och befinner sig i dignitärflygeln. Jag tror att ni kan hitta kapten Pitro där också, kardinal Firmus."

"Ja, självklart", höll Firmus med, ivrig att avsluta utbytet med sina egna ord. Han nickade försiktigt mot Toussain och Blasi. "Kardinal Toussain; kardinal Blasi."

Blasi gav mannen tillräckligt med utrymme för att återfå lite av sin balans innan han ropade efter honom: *"Och den som går förbi och lägger sig i tvist som inte angår honom, han är som den som griper en hund i öronen."*

Firmus stelnade synbart till, tagen till hjärtat av sitt eget citat från Ordspråksboken, men fortsatte ändå att gå som om han inte hade hört.

Toussain bet sig i läppen för att dölja ett smygande skratt. Han lutade sig mot Blasi och viskade: "Kapten Pitro är där, bakom dig." Han gestikulerade subtilt mot valven på bortre sidan av gården. "Där, bortom den yttersta kolonnen. Han talar med en vakt."

"Åh, bra gjort, Toussain." Blasi gick fram till kolonnen. Han hittade Pitro bakom den och viskade i hans öra. Pitro nickade till Blasis viskning och röt sedan ut en order till vakten, som vände sig om och skyndade iväg i riktning mot den Stora Källaren. Blasi klappade Pitro på axeln i tacksamhet och återvände till Toussain.

"Min vän, vi måste prata. Det finns saker av största vikt som jag måste dela med dig", uppmanade Blasi, nästan vädjande. Toussain observerade den andre mannens nästan besatta blick, med vridningen av händerna och ivriga hållning. Han tittade förbi Blasis axel och skällde, "Pojke! Kom skynda dig!" En storörad väpnare närmade sig de scharlakansrödklädda kardinalerna försiktigt. "Din *Em-nuh-het*?"

"Eminens, pojke", rättade Toussain honom. *"Emm-ih-nens*. Ni är en av kardinal Julins pojkar, eller hur?"

"Ja, ers—ja, herrn."

"Er husbonde är i festsalen." Toussain erbjöd den tjocka sidenbiten till det slarviga barnet. "Ta nu den här tyget till honom. Säg till kardinal Julin att kardinal Toussain snart kommer. Och om du smutsar ner den här tyget, väpnare, ska du stå till svars för det. Vill du hämta mig?"

"Ja, din *Em-nuh-het*."

Toussain räckte över materialet med en suck. "Kom igen då. Gå." Pojken skyndade sig

bort med tyget. Toussain sa: "Inte källaren. Ni skickade in en vakt dit – och jag har tjänare stationerade i skafferiet. Boteillierummet är verkligen privat."

"Det räcker", svarade Blasi. De lämnade gården tillsammans.

De två röda klädnaderna viskade med varandra och gick upp på en grov trätrappa in i Boteillieriet. Toussain inspekterade de sex rummen efter tjänstefolk innan han vinkade till Blasi in i Flaskmagasinet, där de handlade genom en labyrint av fulla och tomma hyllor tills de kom till ett bakre hörn av rummet. Här stod de med klar fördel, eftersom de kunde upptäcka när någon närmade sig dem, långt innan inkräktaren hann höra deras tysta ordväxling.

Blasi talade långa stunder medan en gryta av stridande känslor svepte över Toussains ansikte: chock, skepticism, fasa, avsmak och slutligen öppen misstro.

"Hur kan du förvänta dig att jag ska tro på något så absurt?" frågade han envist efter att Blasi hade avslutat sin läsning. "Som i någon fantastisk berättelse!"

Blasi försvarade sig: "Har du någonsin sett de två klostren som jag talar om, skrivna i de påvliga skatteböckerna? Har du någonsin känt till konciliets syfte?" Ännu bättre, vad finns i sitt arkiv? Vet du varför konciliet och dess kardinaler alltid har varit separerade från kyrkans väljarkår? Toussain, jag har sett uppteckningar från apokryferna. Vad jag säger dig är sanning, inför Gud och Frankrike. De vaktar själva helvetets portar."

"Så du kan få mig att tro", sa Toussain långsamt, "att Apokryfiska rådet byggde dessa kloster för att skydda stenar som i själva verket är helvetets portar?" Jag ska tro att om man uttalar dessa inskriptioner som är inristade i stenen, kan man öppna själva helvetet. Och dessa Portstenar" – Toussains läppar dröjde sig kvar vid ordet som om det hade en obehaglig smak i munnen – "ska rädda hela Frankrike? Blasi, tror du att jag är en palatskardinal, genom åren så respekterad av mina påvliga kolleger, för att jag saknar förnuft?" Han fnös. "Även en idiot skulle kunna ha svårt att tro på ett så vårdslöst påstående som ditt!"

"Det är sanning! Jag inser att det kan vara svårt att förstå, Toussain – jag lovar, det är *sanning*."

"Mycket bra." Toussain drog en bister linje. "Låt oss anta att du talar sanning. Låt oss likaså anta, Blasi, att du kan hitta sätt att tränga in i något av rådets kloster – och att du hittar denna hårt bevakade sten och exakt uttalar de korrekta besvärjelser som kan öppna helvetets portar." Toussain tittade tillspetsat på Blasi. "Om det är så, hur ska du då kunna övertyga dess demoner att göra vad du befäller? Vad ska du säga när dessa – Satans avkommor spyr ut ur denna sten? 'Gå ut, förgör engelsmännen?'" Toussain utstötte ett hårt, nästan skrikande

skratt. "Eftersom en fågel som blivit frigiven från en bur inte återvänder på befallning, varför måste dessa andar lyda dig när du väl är fri? Och hur kan du öppna och stänga en sten med bara ord? Nej, Blasi; du talar som ett tillfångataget barn som är drabbat av fantastisk upphetsning!"

"Det finns mycket mer bakom Gatestones än att bara öppna och stänga dem", kontrade Blasi.

"De liknar portar, men de varken öppnas eller stängs. Andar kan passera genom dem.

Översättningarna är i versform, liksom Skriften. Det är genom dessa ord, orden på stenarna, som man kan kalla fram andar från dem – eller återföra dem."

Toussain skakade på huvudet. "Du har ännu inte svarat på min fråga. Varför måste dessa andar lyda dina befallningar när du väl har befriat dem?"

"Översättningarna bekräftar att man kan åkalla andar från dessa portstenar och befälla dem!" Blasi var nästan panikslagen i sin desperata envishet och slog näven mot den tjocka plankan i Flaskrummets vägg. "Och det finns mer. Jag hade en välsignad syn för inte så länge sedan. Min bror, Jean-Jacques, som dödades av engelsmännen vid Crécy, kom till mig. Han talade om—"

"Nog med den här dårskapen!" utbrast kardinal Toussain. "Jag behövs i festsalen . Kanske kan du åkalla din broders ande och dessa – dina stendemoner."

att hjälpa dig. Varken Julin eller jag kommer att stå vid din sida när en inkquisition anklagar dig för kätteri, Blasi. Åh, du kan vara säker på att jag ska föra din vilda historia till Julin, som du har bett om – och du kan vara säker på att han kommer att göra dig fullständigt galen i feber.

"Precis som jag." Toussain vände sig bort.

"Nej – vänta. Ett ögonblick till", ropade Blasi efter honom.

Toussain varken stannade eller vände sig om när han talade. "Jag har aldrig haft den här konversationen med dig, och om du påstår att jag har—"

"Skulle du vilja se skivorna själv?" Blasi gick fram och tillbaka mellan flaskställena . "Jag har dem."

Toussain stannade tvärt och gnuggade sig på hakan. Ingen kardinal från universitetet skulle tacka nej till möjligheten att granska rådets dokument, oavsett Blasis meningslösa påståenden, om han verkligen fick tillgång till vilket sådant dolt mysterium som rådet så nitiskt hade vaktat så länge.

"Visa mig då dessa urkunder. Låt mig vittna själv och samla in mina *egna* sanningar. Om de är övertygande ska jag höra mer om dem. Om inte ska jag återlämna urkunderna till dig – på villkor att du slutar besvära Julin och mig med denna galenskap. Du ska glömma att du någonsin har talat med oss om saken. Har jag ditt ärade ord på det, Blasi?"

”Ja, du har den. Och har jag *din*, att du ska bevara dessa register till varje pris och lämna tillbaka varje blad efter din privata granskning?”

”Jag behöver dem inte. Jag ska återgälda allt – mitt ord är likaså givet.”

”Mycket bra då.” Blasi verkade nästan slappna av lättnad. Han kanske hade allierade när hans vänner väl såg vad han hade sett. ”Och när ni upptäcker att jag talar sanning, förväntar jag mig en ursäkt från er.”

”Det skulle vara lika bra”, skrattade Toussain, men ändå fundersamt. Så löjlig den här mannen var i sin galenskap. Ändå, de apokryfiska skrifternas uppteckningar—

”Det är överenskommet.”

”Jag ska hämta skivorna åt dig i gryningen. Jag ska ta med dem till källaren.”

Blasi gick.

Toussain såg Blasi gå över gården och vänta innan han lämnade Boteilleriet. allt som allt, mannen kanske redan hade berättat om denna vansinne för andra – det vore inte bra att synas i sällskap med någon som, var Toussain säker på, skulle hamna på inkvisitorns bänk innan det hade gått två veckor.

Som överenskommit väntade Blasi i källaren följande morgon. Han gav Toussain de apokryfiska sidorna, som han hade rivit ut ur *Statue Physique* och diverse andra bindningar – nästan hundra sidor totalt.

Efter bara en kort stund av förtrollad läsning insåg Toussain med gryende fasa att Blasi talade sanning.

”Allt sant”, tänkte han omtöcknad, ”Allt.” Resten av dagen satt han i sitt arbetsrum, orörlig, utan att äta eller dricka; de gamla skrifterna spreds omkring honom. När mörkret föll stapplade han upp som om han kämpade sig vaken genom en mardröms dimma. ”Allt sant”, viskade han till det tomma rummet.

Toussain samlade försiktigt ihop sidorna och gav sig ut för att leta efter kardinal Julin.

Staden Avignon ~ Påvepalatset ~ Juni 1347

Konklavsalen i det påvliga palatset var kantad med väggmålningar av religiösa scener och målningar av påvliga dignitärer. Flamländska väggtapeter hängde högt över de påkostade rummen. Salen sträckte sig lång och bred under höga väggar. Dess golv bredde sig ut som ett hav under takets massiva träbjälkar. De välvda bjälkarna taket liknade det inverterade skrovet på ett skepp, kanske lämpligt till och med för Noas odysseé. Hallen fungerade som palatsets gästrum – en svit för besökande dignitärer och var lämplig för alla Kung.

Vakter och tjänare strömmade in och ut genom hallens ingång och packade upp kung Filip

bagage. "Ge plats!" vrålade en röst utanför dörren. Entrén röjdes när vakter med hillebarder marscherade in och eskorterade en fet kardinal genom och till den bortre änden av konklavsalen. De gick genom entrén och in i en utsmyckat dekorerad bankettsal innan de stannade tvärt.

Ett stort matbord stod i mitten av rummet. Ensam sittande i en högyggad stolpestol som dominerade bordet, njöt kung Filip av lamm. Han åt middag ensam. Framför honom låg bordet täckt med guld- och silverfat. Vid hans armbåge stod en betjänt, ständigt redo att fylla på sin vinbägare.

En av vakterna slog sin hillebard mot golvet och riktade sig till salen: "Kardinal Julin av Heliga stolen söker audiens hos Hans Majestät, kung Filip av Frankrike."

"Se till att han kommer in", röt Philip och hostade genom munnen full av kött.

Vakterna lät kardinal Julin fortsätta framåt och de vände sig om och marscherade ut ur salen. Sedan föll de två undan och frös till vid insidan av entrén. Julin närmade sig bordet och bugade. "Ers Majestät."

Philip tittade upp och torkade slarvigt sin feta haka. "Som alltid, kardinal, konkurrerar era kök med mitt – tjänsten – ojämförlig. Har ni övervägt mitt erbjudande – att leda mitt kök och min festsal, Julin? Jag ska belöna er dubbelt och återigen för allt ni nu har gjort. Jag skulle inte förvänta mig mer än vad ni gör nu, för Hans Helighet."

Julin log och bugade igen, rodnande av den kungliga kulinariska komplimangen. "Jag är mycket hedrad, Ers Majestät, men min tjänst måste förbli inom kyrkan." Philip skakade på huvudet i besvikelse.

"Nå." Philip pekade på en silverbricka. "Det verkar som att du till och med har förvirrat min betjänt, den här gången Julin. Vad är det?" På brickan stod två miniatyroljelampor, en porslinsapparat med tre ben och en vattenburk. I mitten stod en sidenfodrad låda, fint bearbetad med målningar av drakar, och som inrymde ett provisoriskt halmbo med ett enda ägg.

"Får jag?" frågade Julin.

"Det kan du verkligen", instämde Philip och stirrade på de målade drakarna.

Julin monterade ihop bitarna. "Den köptes från ett genuesiskt handelsskepp. Jag antog att du skulle tycka om den." Han satte de två lamporna och tennet på plats. Sedan hämtade han ägget och stoppade in det i anordningen. "Lamporna behöver tändas."

"Ta med en låga", knäppte Philip med fingrarna. Betjänten gick och kom tillbaka med en låga. Julin tände lamporna. "Oljan i lamporna är väldoftande. Nu tillagas ägget medan du äter och kan ätas efter din måltid." En låga värmd vattenburken under ägget. En annan brann bakom ägget, framför en konkav reflektionsplatta. Det fokuserade ljuset

erbjöd en inblick i ägget.

Philip kikade in och upptäckte äggets mörkare gula som svävade i ett ogenomskinligt sken. "Jag måste ha en. Vad heter den här trebenta apparaten?"

"Kalla det vad ni vill. Det är ert, Ers Majestät", log Julin och sträckte sig framför betjänten för att fylla på Philips bägare. "Får jag få prata lite ensam med er?"

Philip vinkade bort betjänten och öppnade handen mot en stol. "Sitt, Julin. Tala." Julin klämde sig ner i stolen.

"Äggfönster", mumlade Philip plötsligt med ett flin.

"Ers Majestät?"

"Namnet på det—" Philip gestikulerade mot det drakdekorerade stativet. "Det är ett äggfönster – eftersom jag kan se inuti det."

"Äggfönster – sannerligen ett utmärkt namn." Julin harklade sig. "Ers Majestät, om jag får – jag antar att ni kom för att söka råd hos Hans Helighet angående Edward och – de mest olyckliga händelserna i Crécy."

"Då har någon vilselett dig", sa Philip och blev kall och distanserad. "Råd är som vatten – överallt och ständigt i förändring. Råd har jag. Paris är fullt av dem. Jag behöver arméer."

"Får jag vara mer direkt med er, Ers Majestät", lutade Julin sig fram och viskade, och fick en glimt av dörrvakterna medan han talade.

"Vakter! Lämna oss!" ropade Philip. Soldaterna steg ut ur den stora salen och försvann bakom stängda dörrar. Han lutade sig tillbaka och lyssnade när Julin talade om apokryfnas Gardiens Gatestone och dess potentiella användning som vapen mot engelsmännen. Julin förklarade hur kungen kunde hjälpa till genom att låna honom tillräckligt med soldater för att få kontroll av Portstenen.

"Således, som ni nu kan förstå", sammanfattade Julin sin förklaring, "är situationen ytterst allvarlig och er hjälp är avgörande."

"Ja, sannerligen! Självklart; självklart", sa Philip och svalde de sista tuggbitarna kött. Philip böjde huvudet, tog en servett och slängde den över munnen. Kvävande flämtningar följde. Kungens ansikte rodnade.

Julin reste sig från sin plats. "Ers – Ers Majestät?" Julin tog en bägare med vatten från bordet.

Philip släppte servetten, kastade bakåt huvudet och brast ut i skratt, salen ekade av hans munterhet. Mellan fnissarna hostade han: "Andar – legioner av spöken? Ja, jag ska förgöra honom med mina spöken. Sannerligen! Med mina betrodda spöken!" Philip kastade blicken mot taket och vrålade med melodramatisk sarkasm: "Gå, Edward, eller jag."

skall kalla mina spöken över er!”

Julin ställde ner bägaren och föll tillbaka i stolen, tömd på luft. ”Ers Majestät, jag menar allvar.”

Philips ansikte blev strängt. Han lutade sig fram på ena armbågen och stirrade medan han viskade: ”Det är jag också!” Jag har redan samlat en armé av spöken, Julin – vid Crécy. För tillbaka dem. För tillbaka mina arméer. Låt dem hämnas sin död på Edward. Kan din sten väva sådan magi?”

Julin försökte sig på ytterligare förklaring. ”Gatestone – det är en sorts maskin, ändå –” Philip korsade armarna på bordet och avbröt honom. ”Och tänk om du kan släppa lös dessa spöken. Vad då? Hur ska du be dem att förgöra Edward? Säg mig, Julin, hur dödar spöken? Kanske ska de *skräm* Edward till döds?” Han smällde ihop med knytnäven i bordet. Julin ryckte till och lutade sig tillbaka. ”Dumhet! Jag behöver varma kroppar – män tränad i strid! Jag behöver vapen. Jag behöver pengar. Om jag ville *skräm* Edward kunde jag skicka efter hans huvud, tillsammans med ett tecken på skepp fulla av huvudena på alla fransmän han dödade!” Philips ögon var iskalla dolkar och Julin sänkte blicken.

Philip samlade sig och lutade sig tillbaka i stolen. ”Tyvärr, kardinal, är mina övertygelser inte lika – hur ska jag säga det – lika förfinade som dina. Jag ser slag vunna med blod, svett och välförsedda arméer – inte av spöken. Jag kom inte till Avignon för råd, bön eller löften – eller berättelser om magiska stenar. Som jag är väl medveten om samlar Heliga stolen in skatter från både Frankrike och England. Frankrike behöver dessa pengar för sitt fortsatta försvar och jag har kommit i Frankrikes namn – som dess tjänande kung.”

”Ers Majestät, med bara ett fåtal av era män, förstår jag—”

”Nej, kardinal; här är vad jag tror. Jag tror att Hans Helighet har fått dig att göra detta. Jag tror att Hans Helighet inte vill ge mig lånet och har skickat dig för att ge mig ännu ett löfte – bara den här gången en förbannad armé av spöken.” Philip lyfte ägget ur anordningen, lutade sig tillbaka och började skala det. ”Informera Clemens om att hans lilla list har misslyckats.”

Julin hoppade upp från stolen. ”Nej! Hans Helighet har inte sänt mig! Han är okunnig om allt jag berättat för er! Och det måste han förbli!”

Philip frös till, hans ögon brände in i den darrande kardinalen.

Julin hittade sin plats tafatt och böjde huvudet. ”Förlåt mig, Ers Helighet. Jag är en ovetande dåre.”

Philip återgick till att skala sitt ägg. ”Det finns mer hos dig som till och med jag misstänkte.”

Betänk detta, Julin; jag går med på att låna ut några av mina trupper till din löjliga sak om Hans Helighet ger mig ett lån motsvarande de skatter som samlats in från Frankrike och England. Om Hans Helighet vägrar, kanske alla får veta hur Hans Helighet gömmer denna – denna kätterska sten som han har.”

”Ändå, Ers Majestät! Ni får inte tala om detta—”

”Jag FÅR – inte bli tillsagd vad jag inte ska göra, kardinal”, kontrade Philip resolut. Han lutade sig över bordet och viskade: ”Gör mig säkra på mitt lån så får du dina soldater. Det är överenskommelsen. Nu måste jag vila.”

”Ers Majestät—”

”Nu är det nog, Julin. Vi har aldrig pratat.” Philip vände sig om och ropade tvärs över hallen: ”Betjänt, det är jag.” Färdig! Vakter, in!” Vakterna dök upp igen. ” Se till att den gode kardinalen går ut! Och röj mina kvarter! Inga fler besökare denna kväll!”

”Ja, Ers Majestät.” Julin reste sig, bugade sig och följde dystert vakterna till dörren.

~*~

Följande dag samlades Philip och Clemens och deras notarier i finanshallen.

Först då insåg Clemens att Philips låneansökan var av betydande omfattning – tillräckligt stor för att bromsa byggandet av påvepalatset.

Ryktet spred sig; viskningar for genom korridorerna. Mötena gick inte bra och de flesta påvliga tjänstemän visste nu tillräckligt väl för att lämna den arga påven ostörd.

De flesta var också säkra på att Clemens inte skulle erbjuda Filippus mycket mer än en del, ett löfte och en bön. Arg och rädd närmade sig Julin Toussain, som sedan talade med Blasi med lika angelägen oro. Om Clemens fick reda på deras avsikter kunde han få alla tre utstötta från kollegiet, exkommunicerade och kastade i fängelse. Blasi stillade deras rädsla och började arbeta, och vävde ett nät som involverade vad som verkade vara en omöjlig uppgift.

Vid middagstid gick Blasi in i vakthallen, gick fram till en vakt och viskade i hans öra. Vakten svarade med flera nickar och Blasi räckte honom ett brev och ett guldmynt.

”Inte ett ord om det till någon. Var redo nu, han kommer”, befallde Blasi med sammanbitna ögon.

”Ja, Ers Eminens”, bugade vakten när Blasi skyndade iväg. Om ett ögonblick, anländande från I dignitärflygeln gick kardinal Firmus in i vakthallen. Enligt instruktioner gick vakten fram till Firmus och överlämnade brevet till honom.

”Ers Eminens”, bugade vakten.

”Ja, vad är det”, fnös Firmus.

”Jag hittade det här lövet på gårdsplanen. Det verkar inte vara order från en vakt. Det kanske är viktigt?”

Firmus läste brevet, knep ihop läpparna och granskade vaktens ögon.

"Kan du läsa?"

"Nej, Ers Eminens."

"Hur kan du då vara säker på vad det *inte är*, frågade Firmus honom .

Vakten svarade defensivt. "Jag vet hur sådana order ser ut; de flesta ser likadana ut . Det här bladet har inget ädelmärke på sig."

"Visade du det här lövet för någon?"

"Jag hittade den precis. Du är den första som ser den."

"Bra, då ska jag se till att det återlämnas. Du får inte diskutera det här lövet med någon. Du hittade det aldrig. Förstår du vad jag menar, soldat?"

"Det gör jag."

"Om jag får höra talas om det, skall jag kalla dig för förklaring – nu tillbaka till dina plikter."

"Ja, Ers Eminens", bugade vakten och gick därifrån. Firmus såg sig omkring med girighet och skuld i blicken; han höll brevet tätt intill bröstet och läste det igen:

Dessa är Hans Majestäts villkor—— Han ska i hemlighet bevilja en tiondel av lånet till kardinalen som övertygar Hans Helighet att

utbetala hela beloppet. Om lånet är större än hans ursprungliga begäran, samtycker Hans Majestät även till att kardinalen har rätt till en tiondel av alla överskjutande belopp. Bränn detta blad. Tala inte till någon——

Firmus sökte i korridorerna efter nyfikna ögon. När han inte såg några stoppade han brevet under sin mantel och skyndade iväg, omedveten om att Blasi tittade på honom i skuggorna på avstånd.

Inom en timme stod Firmus i palatsets fyrfönsterrum och övertygade Clemens att bevilja ett ännu större lån än vad Philip begärt, och föreslog högre och mer täta återbetalningar. Diskussionen blev hetsig. Sällan hade Firmus sett Clemens så arg. Clemens förlitade sig dock ofta på Firmus råd i statliga angelägenheter. Det råkade som att påven motvilligt gick med på kardinal Firmus förslag.

Samma kväll undertecknade kung Filip och påven Clemens dokumenten. I samband med transaktionen föreställde sig Filip Edwards avhuggna huvud, Firmus såg sig själv på påvetronen och Blasi mindes sina döda bröders ansikten. Toussain och Julin såg sig själva som Frankrikes kardinaler, medan Clemens förutsåg fler förseningar i skapandet av sin massiva påvliga maskin. Transaktionen behagade alla – alla utom Clemens, hans skattmästare och ...

den påvliga kammarherren.

Följande morgon kallade kung Filip kardinal Julin till konklavsalen.

Philip satt i den utsmyckade stolen med kardinal Firmus redan framför honom, med händerna knäppta, när Julin tillkännagavs. Kardinalerna utbytte blickar. Båda var lika nyfikna som på den andres ärenden, men ingen av dem vågade tala öppet med den andra närvarande.

"Ah. Kardinal Julin, kom", vinkade Philip åt honom att komma fram.

Julin bugade. "Ers Majestät."

Philip vände sig till Firmus. "Du sa, kardinal Firmus?"

Firmus harklade sig. "Jag kom för att se om ni behövde något, Ers Majestät."

"Hans Helighet skickar en kardinal för att se till sina kungliga gästers behov? Jag har medfört min egen flotta av tjänare. Vad förtjänar jag en sådan speciell behandling till?" Philip gnuggade sig på hakan.

"Inte precis, Ers Majestät." Firmus harklade sig och kastade en blick på Julin. "Om det behagar Ers Majestät, får jag få prata med er – ensam."

"Javisst. Kardinal Julin, var vänlig och vänta utan. Kardinal Firmus, kom närmare." Julin bugade och lämnade salen.

Firmus viskade: "Ers Majestät. Det var jag – jag säkrade ert lån. Jag kom för att diskutera ersättningen."

Philip fnissade. "Jag ser att kyrkan inte är utan sin egen korruption. Nåväl, kardinal, jag har rätt till tre fat vin i palatskällaren. Jag lämnar ett till er – vi kallar det en gåva, förstås."

Firmus vred sig. "Jag kan inte acceptera det, Ers Majestät. Om jag får, skulle jag vilja tala om tiondelen av lånet."

Philip blev chockad. "Tiondelen? En tiondel av lånet – som kompensation?"

"Den tionde, Ers Majestät, för att ha övertygat Hans Helighet att bevilja lånet."

Philip rynkade pannan. "Du kan ta vad jag erbjuder dig, kardinal. Även det är mer än tillräckligt. Vill du nu ha vinet?"

"Hans Helighet skall aldrig tillåta det. Ers Majestät, jag har bladet som beskriver villkoren i vårt avtal." Firmus drog bladet ur sin mantel och Philip läste det. Han höjde på pannan.

"Vad är det här för nonsens? Vem skrev det här om mig?"

"Är ni inte medveten om det, Ers Majestät?"

"Jag sade ingenting! Och vad gäller kompensation, ska jag tystna i denna fråga!"

Philip stoppade ner tidningen i sin väst. "Om ni berättar för någon att ni eller kardinal Julin kontaktade mig i väntan på en del av lånet till er själva, ska jag informera Hans

Herregud att ni båda konspirerade mot honom. Lämna mig innan jag omprövar min tystnad!

”Ja, Ers Majestät.” Medan ansiktet stelnade bugade Firmus sig och lämnade rummet. Väl ute tittade han på Julin och rynkade pannan innan han hastigt flydde nerför korridoren.

”Hitta kardinal Julin”, beordrade kungen. Vakterna lydde.

Philip tog pappret ur sin väst när Julin närmade sig och viftade långsamt med det mellan två fingrar. Han stirrade på Julin, och Julin stirrade på pappret som han visste var Blasis lapp. Philip skrattade högt och stoppade tillbaka lövet i västen.

”Du är mycket påhittig, Julin. Ta det lugnt; allt är väl”, fnissade Philip. ”Jag övertalade dig bara att säkra mitt lån – och du gjorde det bra. Du kan glömma att jag försatte dig i fara inför Hans Helighet.” Han skrattade igen. ”Jag visste att Hans Helighet aldrig skickade dig.” Jag känner dig alltför väl. Och kardinal Firmus tror att du också har kommit för din belöning. Jag har meddelat att om någon av er erkänner något om det, så ska jag dela saken med Hans Helighet.”

”Min allra ödmjukaste uppskattning, Ers Majestät.” Julin bugade sig leende.

”Nu, vad gäller er magiska spöksten, så ska jag ge er mina soldater under strikta villkor. För det första får Hans Helighet inte veta något om den – någonsin. För det andra är mina män endast i er tjänst i ett antal dagar.”

”Mycket väl, Ers Majestät”, svarade Julin.

”Ni ska ha min kapten Bourne och hans män. Jag litar på honom i hemlighetsfrågor. Endast han ska känna till hela saken. Tala inte till hans män; han ska befalla dem.”

”Naturligtvis, Ers Majestät.”

”Han är nu i Avignon och har tvåhundra man. Det får väl räcka?”

Julin skakade på huvudet. ”Verkligen *inte*. För många.”

”Får jag påminna er om att vi är i krig med England? Bourne håller ihop sina soldater, så att hans led inte försvagas av meningslös splittring. Jag litar på hans befäl och instinkter. Han är den bästa i min kungliga garde och jag ser ingen anledning att besvära honom med att dela upp sina led eller befäl ens för en kort period. Således står erbjudandet på tvåhundra eller inget. Vilket är det, kardinal Julin?”

”Tvåhundra, Ers Majestät.” suckade Julin.

Kungen rapade, drog ett djupt andetag och lutade sig tillbaka i stolen. Till slut bara stirrade på Julin innan han smalnade blicken i skenbar misstänksamhet. Och i det utåt sett eviga ögonblicket sänkte Julin huvudet, halvt förväntande att kungen skulle ompröva hela erbjudandet och ilsket avfärda honom. I frånvaro av ljud, och fångad i en nedåtriktad frusen blick, kände Julin den ständigt hotande vidsträckta dödysta salen trycka tungt

på hans axlar – den dröjande tystnaden var öronbedövande. En svällande oro brände i hans nacke och ansikte; och han var helt villig att fly från sin egen höga, välvda sal. och medgivande, hade han plötsligt fått tillstånd att göra det.

”Klart”, röt kung Philip slutligen. ”Dela nu med mig av detaljerna – när och var ska kapten Bourne engagera er, och vad kräver ni av honom?”

[Slut på kapitel 4]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~